

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: VS og den revolutionære kamp

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1972

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

V519725

DET KGL. BIBLIOTEK
KØBENHAVN
SMÅTRYKFORLAGET

VS og den revolutionære kamp

1. maj

1972

- **Fællesmarkedet og klassekampen**
- **Kapitalismens krise og arbejderklassens kamp**
- **Et revolutionært parti er nødvendigt**

Fællesmarkedet og klassekampen

•••

Fællesmarkedet er politisk. Og det er vendt mod arbejderklassen.

Her i Danmark ynder EF-tilhængere ellers at fremstille Fællesmarkedet som noget rent og skært økonomisk - et stort marked for dansk flæsk og bacon. Men det blir sverere og sverere at skjule sandheden. En efter en har ledende politikere i EF fremhævet, at det drejer sig om politik. Aldo Moro (formanden for EFs ministerråd) har sagt, at det gælder om "at muliggøre virkeliggørelsen af fremskridt med hensyn til politisk enhed". Willy Brandt har talt om EF-soldater. Målet er at få "Europa til at tale med én stemme", som det hedder på EF-sprog.

Hvis danske EF-tilhængere indrømmer, at EF er politisk, så fremstiller de til gengæld "fællesskabet" som et udtryk for en smuk international tanke. Og nogle af dem tilføjer: Burde ikke netop arbejderklassen leve op til sine internationale traditioner? Vi kan ikke isolere os, siger de. Vi må være med og præge udviklingen.... Men sandheden er, at "fællesskabet" er kapitalens fællesskab. Og at det er vendt mod arbejderne. -

EF ER EN OVERNATIONAL STAT

Den europæiske samling har også været økonomisk nødvendig for det kapitalistiske system. Den rivende udvikling i teknologi, produktion og handel kræver større og sikrere investeringer og større og sikrere markeder. Derfor ønsker kapitalen et stort vest-europæisk marked med fri bevægelighed for kapital og fri bevægelighed for arbejdskraft.

Det lyder meget smukt, men på jævnt dansk vil det sige: Kapitalen flytter derhen, hvor profitten er størst - og den nødvendige arbejdskraft vil så blive flyttet efter...!

Og EF er mere - og skal især i fremtiden udvikles til mere - end et fælles marked. EF er en overnational stat i svøb. Baggrunden for denne udvikling er en række problemer for den vesteuropæiske kapital, som kun kan angribes på et overnationalt plan. Det gælder især kapitalens tiltagende krise, som berører valuta, produktion, afsætning, pris- og lønudvikling og betalingsbalance. Den nationale stat er ikke længere i stand til at løse disse problemer for kapitalen. Kapitalen må søge at bekæmpe dem på internationalt plan.

Den overnationale stat vil effektivt "samordne" og "regulere". Og når disse foranstaltninger mødes af voksende modstand fra arbejderside, vil kapitalisterne også have et svar: et overnationalt undertrykkelses-apparat med hær, politi, domstole og forskellige kontrolinstanser.

KAMPEN FORTSETTER EFTER ET NEJ

For danske arbejdere vil en tilslutning til EF betyde, at kapitalen vil udnytte det ændrede styrkeforhold til en forringelse af løn- og arbejdsforhold. Man kan forudse en international "arbejdsformidling", et bortfald af den automa-

tiske dyrtidsregulering og en forringelse af de sociale ordninger. Og også andre sociale grupper vil få vanskeligere betingelser at forhandle og kæmpe under.

Der må naturligvis stemmes nej ved folkeafstemningen. Men klassekampen vindes ikke gennem folkeafstemninger. Et nej-flertal vil kun være en delsejr af begrænset rækkevidde. Kapitalen har stadig sine tiltagende problemer og vil derfor nødvendigvis skærpe sin kamp mod arbejderklassen. Herunder vil den danske stat fortsat stå til dens rådighed. Og hver gang der foretages et angreb på arbejderne arbejds- og levevilkår vil det hedde sig: det er nødvendigt, fordi vi ikke kom med i Fællesmarkedet!

Fællesmarkedet eksisterer også stadigvæk. Monopolkapitalen vil ikke bøje sig for en folkeafstemning. Den vil søge Danmark tilknyttet gennem associerings-ordninger - og på et senere tidspunkt atter rejse spørgsmålet om fuldt medlemskab.

KLASSENERNES INTERNATIONALE ORGANISERING

Den voksende krise i kapitalismen kan ikke afværges. Det kan heller ikke forhindres, at virksomheder sluttet sammen i større og større enheder. Et afgørende spørgsmål er derimod, om monopolkapitalen får et højeffektivt statsapparat til sin rådighed.

Og under alle omstændigheder er det af afgørende betydning, at arbejderklassen etablerer et aktionsfællesskab på tværs af landegrænser. Og at den organiserer sig indenfor de enkelte monopoler - på tværs af landegrænser.

Kapitalisternes internationale organisering må bevares med arbejderklassens internationale organisering.

•••

☐	Jeg vil gerne abonnere på VS-bulletin 35 kr./årligt (24 numre)
☐	Jeg vil gerne have tilsendt VS' nye program.
☐	Jeg vil gerne indmeldes i VS
Navn:.....	
Stilling/arbejdsplads:.....	
.....	
Adresse:.....	
.....	

Kapitalismens krise og arbejderklassens kamp

Det er i dag ikke længere en hemmelighed, at kapitalismens stilling er "kritisk", som det hedder. Den epoke med "evig velstand", konstant stejl vækst, fuld beskæftigelse o.s.v., som blev udråbt sidst i 50'erne, varede ikke engang ti år. Siden midt i 60'erne har den ene afmatning afløst den anden, og næppe har den herskende klasses papergøjer fået overbevist hinanden om, at valutaproblemerne er løst, før den næste "valutakrise" bryder ud.

Denne kritiske udvikling, som kapitalismen er inde i, og som allerede nu giver sig udtryk i skærpet international konkurrence og begyndende handelskrige, vil ikke lade arbejderklassen uberørt. Tværtimod. Stillet med ryggen mod muren vil den herskende klasse gå til angreb på arbejderklassen. Arbejderklassen vil stå over for yderligere pres på arbejdstempoet, angreb på reallonnen og øget arbejdsløshed. Frem for alt er den kritiske situation, den herskende klasse befinder sig i, ensbetydende med angreb på arbejderklassens kamporganisationer - på fabriksgulvet o.s.v. - for slet ikke at tale om voldsomme angreb på de nye og mere effektive organisationer, arbejderne forsøger at opbygge.

Alt dette er ikke bare fremtid. Det er håndgribelig nutid. Det har været tilfældet siden midt i 60'erne, ikke blot i udlandet, men også herhjemme.

Stillet heroverfor er arbejderklassen tvunget til at forsvare sig. Ansigt til ansigt med et trængt og dermed mere og mere aggressivt bourgeoisie har arbejderklassen kun et valg: at forsvare sine interesser med alle effektive midler. Heller ikke dette er rene fremtidssyner. Overalt har arbejderne de senere år taget kampen op, på trods af splittelse og desorganisation, på trods af resignation og desillusion, på trods af forræderi og ideologisk forgiftning. De har forsvaret reallonnen, kæmpet mod "rationalisering" og andre former for forøget udbytning, bekæmpet afskedigelser og forsvaret klasseorganisationerne. Ikke altid sejrrikt, snarere sjældent. Men arbejderklassen vinder de nødvendige erfaringer i disse

kampe, og for så vidt som de er sejrrikt kan de føre til, at arbejderklassen genvinder sin kampvilje og sin kampkraft.

Det er i dette lys man skal se vel nok den vigtigste arbejdskamp herhjemme i mange år, nemlig Ålborg-strejken. Der var utvetydigt tale om et angreb på arbejderklassens organisationer. Umidledbart var der tale om et angreb på skibsbyggerne. Det var deres tillidsmand, der blev fyret, og det var også blandt skibsbyggerne, de ti aktive arbejdere blev hentet, som blev fyret samme dag, som arbejdet blev genoptaget. Angrebet på skibsbyggerne er let at forstå, når man ved, at skibsbyggerne var i fuld gang med at organisere sig. Men angrebet gik videre end som så. Det var den herskende klasse, der statuerede et eksempel, eller som direktør Svend Rasmussen fra Jernet med forbillig klarhed har udtrykt det: afskedigelsen af skibsbyggernes tillidsmand var et forsøg på at bremse de yderliggående elementer, der forsøgte at undergrave tillidsmandsinstitutionen.

Man kan vanskeligt forestille sig et bedre og mere klart bevis på, hvor nødvendigt det er for arbejderklassen at organisere sig og opbygge et lederskab, der virkelig er i stand til at lede kampen og gøre den effektiv, på den enkelte arbejdsplads, inden for den enkelte koncern, på landsplan o.s.v. Den herskende klasse har organiseret sig. Og den er villig og i stand til at kæmpe.

De engelske minearbejdere har med deres sejrriktige kamp kort tid efter Ålborg-strejken vist, at det kan lade sig gøre, at arbejderklassen er i stand til at trænge den herskende klasse i defensiven. De lod sig ikke hæmme af juridiske spidsfindigheder og påsænk, men standsede strøtdelen af den engelske industri ved hjælp af effektiv organisation og på grund af bred opbakning fra resten af den engelske arbejderklasse. I en kommentar i "Arbejdsgiveren", den herskende klasses medlemsblad, blev læren fra minearbejderstrejken derfor med rette betegnet som "Skrammende lære". Tydeligere kan det vel næppe siges?

Det kan lade sig gøre!

Et revolutionært parti er nødvendigt

Arbejderklassen vil ikke kunne gennemføre en socialistisk omformning af samfundet uden et revolutionært parti. Det bliver klart, når man ser på de opgaver, der skal løses, for at socialismen kan blive en realitet.

Socialismen kan ikke indføres ad parlamentarisk vej. Hvis et flertal i Folketinget vedtog socialistiske love - d.v.s. vedtog at afskaffe den private ejendomsret til produktionsmidlerne - ville vi alligevel ikke få socialisme. Et parlamentarisk flertal giver ret men ikke magt til at regere. Love der berører kapitalens livsvigtige interesser vil blive modarbejdet. Evt. socialistiske love ville blive mødt med kapitalflugt. Hele statsapparatet er loyalt mod kapitalismen og vil sabotere socialistiske love. Hovedparten af administrationen, domstole, politi, hjemmevern og militærets hvervede mandskab vil stå fjendtligt over for socialistiske foranstaltninger. Kapitalen behøver derfor blot at provokere lidt uroligheder, så vil statsapparatet skride ind og genoprette "normale tilstande" dvs. bremse kampen for socialismen.

Socialismen kan kun indføres, hvis arbejderklassen styrkes så meget, at den med magt kan fjerne kapitalen fra magten, og det vil sige: knuse det borgerlige statsapparat og opbygge sit eget statsapparat.

Kontrollen med statsapparatet giver kapitalen to afgørende fordele: den kan koordinere sin kamp mod arbejderne, og den kan om nødvendigt sætte undertrykkelsesapparatet (politi, hjemmevern, domstole osv.) ind mod arbejderne.

Dette helt ulige styrkeforhold mellem klasserne er hovedårsagen til at så mange arbejdskampe ender med nederlag for arbejderne.

En ændring af styrkeforholdet mellem arbejderklasse og kapital kræver, at arbejderne udvikler kamp- og organisationsformer, der sætter dem i stand til at tage et opgør med den borgerlige stat - og sejre. Den vigtigste af disse nødvendige organisationsformer er det revolutionære parti.

HVAD ER DET REVOLUTIONÆRE PARTI?

Det revolutionære parti er en del af arbejderklassen. Det drejer sig om den del, der har indset den samlede arbejderklassens historiske interesse i classesamfundets og lønarbejdets fuldstændige afskaffelse - og det vil sige: indførelsen af det klasseløse kommunistiske samfund. Men partiet rummer også folk fra andre sociale lag og klasser: dem, der har indset nødvendigheden af den socialistiske revolution, og som anerkender arbejderklassens ledende rolle.

I alle klassekampens faser er det partiets opgave at forsøge at udvide, samle og organisere arbejderne kamp på grundlag af fælles mål, der kan styrke classesolidaritets og tværs af faglige og lønmæssige interesser.

Med udgangspunkt i en vurdering af styrkeforholdet mellem klasserne i konkrete situationer er det partiets opgave at fremføre de krav, kamp- og organisationsformer, der er en betingelse for at de isolerede, lokale strejker kan forenes til en slagkraftig manifestation af den samlede arbejderklassens magt og derved true kapitalisterne som klasse.

Samtidig må partiet forklare de farer, der er forbundet med uforberedt og ukkoordineret kamp, der har store muligheder for at medføre nederlag og afnaetsfølelse.

Dette kræver af partiet, at det hele tiden er i stand til at analysere og forklare klassekampens konkrete udvikling. Det må kunne vise nye tendenser og perspektiver. Og det må bestandig lære af arbejderne eksperimentere med nye kamp- og organisationsformer.

Partiet må ikke i misforstået solidaritet forsøge at undgå splittelser mellem forskellige politiske tendenser. Partiet må tværtimod skånseløst kritisere og afsløre revisionismen og de forskellige borgerligt-reformistiske ideologier, som optræder som en hæmsko for den revolutionære kamp.

Partiets hovedopgave bliver at lede og koordinere arbejderklassens kamp under overgangen til socialismen. Netop fordi overgangen til socialismen vil antage revolutionær form, opstår et tvungent nødvendigt behov for et revolutionært lederskab i arbejderklassen. Alle historiske erfaringer viser, at hvis der ikke er et handlingkraftigt revolutionært parti, lider arbejderklassens forsøg på magtovertagelse nederlag. Erfaringerne viser ligeledes, at et revolutionært parti ikke opstår i den revolutionære situation. Det kan kun være resultat af et langvarigt opbygningsarbejde.

VS OG DET REVOLUTIONÆRE PARTI

Der findes ikke i dag et revolutionært parti i Danmark. At Socialdemokratiet ikke er det betyder næppe nærmere argumentation. Det blev klart allerede i 1919, da man dannede det kommunistiske parti. Danmarks kommunistiske parti er imidlertid endt med også at føre reformistisk politik - blot lidt mere militant end den socialdemokratiske reformisme. DKP har "revideret" marxismen på afgørende punkter. Det hæver nu muligheden for en fredelig, parlamentarisk overgang til socialismen. DKP er ikke noget revolutionært parti.

Socialistisk Folkeparti er blevet Socialdemokratiets skygge. Det må også lades ude af betragtning som revolutionært parti.

VENSTRESOCIALISTERNE vil heller ikke gøre krav på at være det revolutionære parti.

VS har ganske vist nu et revolutionært program. Men det er ikke tilstrækkeligt. Der kræves fx. også en solid basis i arbejderklassen. Og den har VS endnu ikke.

Men VS besluttede på sin 4. kongres i december 1971 at gå ind i arbejdet med at udvikle et revolutionært parti. Det har betydet, at VS lægger hovedvægten på det faglige arbejde - med det mål at samle hovedparten af de mest aktive og klassebevidste arbejdere.

Udgivet af VENSTRESOCIALISTERNE, Vesterbrogade 41, 4., 1620 København V. Tlf: 01-22 30 02

Postgiro nr. 6 26 75 (VS' støttefond)

Redigeret af VS' 1.maj-udvalg

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk